

Червоний, білий та королівський синій

Алекс — син президентки Сполучених Штатів Еллен Клермонт-Діаз, американський еквівалент принца. Він, його сестра Джун та онука віцепрезидента Нора — це Тріо Білого дому, найближчий аналог королівської сім'ї. Тож коли Еллен розпочинає передвиборчу кампанію, вона розуміє, що кращих помічників їй годі й шукати. Але коли до таблоїдів потрапляє фото імовірної бійки між Алексом та британським принцом Генрі, якого вважають давнім Алексовим суперником, та ще й на королівському весіллі, ситуація різко ускладнюється. Єдиний спосіб запобігти міжнародному скандалу — вдати, ніби насправді Алекс і Генрі найкращі друзі.

Втім, те, що починалося як інсценування, зрештою переростає в дещо набагато більше і ризикованіше.

Розділ 1

На даху Білого дому, в одному із закутків Променаду, на самому краєчку Сонячної кімнати є місце, де панель обшиття прилягає нещільно. Якщо правильно на неї натиснути й відхилити вгору, можна побачити послання. Таємничі слова, нашкрябані кінчиком ключа чи, можливо, ножем для листів, украденим із Західного крила.

У таємній історії президентських сімей — закритому від зовнішнього світу розпліднику пліток, де всі залучені заприсяглися зберігати мовчання під страхом смерті, — немає чіткої відповіді на те, хто лишив напис. Дещо, втім, відомо напевне: лише хтось із президентських дітей міг насмілитися спотворити Білий дім. Одні запевняють, що це зробив Джек Форд, любитель платівок Гендрікса, — його двоповерхова кімната межувала з дахом, де він часто влаштовував нічні перекури. Інші кажуть, що то справа рук юної Люсі Джонсон, яка носила у волоссі широку стрічку. Та яке це вже мало значення?

Під панельним обшиттям усе одно залишатиметься напис — таємнича мантра для тих, хто достатньо кмітливий, щоб її знайти.

Алекс знайшов її ще в перший тиждень свого перебування в Білому домі. Він ніколи й нікому не розповідав, як це сталося.

Там було написано: ПРАВИЛО № 1: НЕ ПОПАДАЙСЯ.

Зазвичай Східна і Західна спальні належали членам президентської сім'ї. Раніше на їхньому місці була одна велетенська кімната, призначена для гостей найвищого рівня — колись президент Монро приймав у ній маркіза де Лафаета, — та зрештою її розділили на дві менші.

Східна спальня, навпроти якої розташована Переговорна кімната, відійшла Алексові. А Західна, що поруч із ліфтом, — Джун.

Коли вони жили в Техасі, їхні кімнати були розміщені обабіч коридору й мали однакове планування. Тоді амбіції Джун можна було

визначити за тим, що прикрашало її стіни. У дванадцять років це були акварелі.

У п'ятнадцять — місячні календарі й таблиці з кристалами. У шістнадцять — вирізки із журналу «Зе Атлантик», прапорець Техаського університету, плакати з Глорією Стайнем і Зорою Ніл Герстон, а також уривки зі статей Долорес Уерти!

Кімната Алекса не змінювалася ніколи. Лише із часом дедалі більше загромождувалася нагородами з лакросу й стосами курсових робіт. Усі вони припадали пилюкою в будинку, який Алекс і Джун досі вважали домом.

Відколи Алекс переїхав у Вашингтон, ключ від того будинку він носив на ланцюжку в себе на шиї, подалі від сторонніх очей.

Теперішня кімната Джун, через коридор від братової, красувалась у відтінках яскравого білого, блілого рожевого та м'ятного зеленого. Це відома історія: на таку кольорову гаму Джун надихнули старі журнали, які публікували інтер'єри шістдесятих років і які вона знайшла в одній із віталень Білого дому. Ту кімнату навіть фотографували для «Вог». Спальня ж, у якій оселився Алекс, колись була дитячою кімнатою Керолайн Кеннеді, а пізніше — кабінетом Ненсі Рейган (Джун, дізнавшись про це, наполягала на тому, щоб пройтися по кутках зі свічкою). Алекс вирішив залишити пейзажі, плиточкою розвішені над диваном. Однак рожеві стіни, якими кімната хверцювала за Саші Обама, перефарбував у темно-синій.

Зазвичай, принаймні так було протягом кількох останніх десятиліть, президентські діти з настанням повноліття покидали резиденцію. Однак у січні, коли мати Алекса склала присягу, він вступив до Джорджтаунського університету, тож було вирішено не розпорошувати охоронців і гроші на якусь однокімнатну квартиру, де він би оселився. Тієї осені сюди переїхала ще й Джун, яка саме закінчила Техаський університет. Алекс знав: вона приїхала, щоб за ним наглядати, хоч і ніколи цього прямо не говорила.

Джун краще за всіх знала, як сильно її братові подобалося перебувати в центрі подій, і вже не раз буквально за комір витягала його із Західного крила.

За дверима своєї спальні Алекс міг узяти платівку Голла й Оутса, поставити її на програвач у кутку кімнати й тихенько, щоб ніхто не чув, підспівувати Rich Girl, як колись робив його тато.

Міг одягнути окуляри для читання, що, як він усіх запевняв, не були йому потрібні.

Міг досхочу сидіти над підручниками й скрупульозно закладати сторінки кольоровими стикерами. Алекс не хотів ставати наймолодшим у сучасній історії конгресменом, не заслуживши цього. Але нікому не потрібно було знати, як важко він для цього працював. Інакше б його акції як секс-символу різко обвалилися.

— Привіт, — почувся голос від дверей. Алекс відірвав очі від свого ноутбука й побачив, як до кімнати заходить Джун. Під пахвою вона тримала два айфони й стос журналів, а в іншій руці — тарілку. Двері за собою дівчина зачинила ногою.

— Що поцупила цього разу? — поцікавився Алекс, відсовуючи купу паперів убік, щоб сестра могла сісти поРуч.

— Пончики з різними начинками, — відповіла Джун, сідаючи на ліжко. На ній були спідниця-олівець і рожеві балетки з гострими носачами. Алекс уже міг чітко уявити шпальти модних журналів наступного тижня: там буде фотографія сьогоднішнього сестриноного образу, яка перетікатиме в нативну рекламу балеток з наполяганням на їхній незамінності в житті сучасної дівчини.

Рекомендована література

Подарункове пакування

Магнітні закладки

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ